

A M I S Z I N H Á Z U N K

---

70. SZÁM.

A SZERELMES SUSZTER

BOHÓZAT 1 FELVONÁSBAN

FORDÍTOTTA
SÁNTHA ISTVÁN

SZALÉZI MŰVEK KIADÁSA
RÁKOSPALOTA

Ifjúsági szindarabok

70. sz. A SZERELMES SUSZTER

Bohózat 1 felvonásban — Fordította Sántha István —
7 férfiszereplő — Idő: jelenkor — Szín: suszterműhely —
Ára: 1 pengő. Az előadás joga 5 példány vételével szerezhető meg.

Rendkívül fordulatos, szellemes vígjáték. Szekeres Adolár segéd úr szerelmes a majszter gyámlányába és féltékeny mindenkire. Mivel a féltékenységgel rossz tanácsadó, a leány apját az öreg szoknyavadász bárónak nézi és formálisan kirúgja, a bárót viszont mint jövődő apósát üdvözli. Erre a leány apósa sem marad adós, Adolár helyett a szerencsétlen futurista költőt, Nyafák Alajost záratja börtönbe. A helyzetet komplikálja egy elvesztett hitellel, amelyet azonban Adolár megtalál és ezzel egyúttal boldogságát is, mert a leány apja megbocsátatja a jövődő vejének, és a szerelmes suszterből boldog férjjelölt lesz.

71. sz. SZENT IMRE

Ifjúsági zenésszínmű 3 felvonásban — Írták Ruzsinszky — Gábor — 24 férfiszereplő — Idő: Szent István kora — Szín: parkrésztlet, kolostori szoba, palotaterem — A szöveggönyv ára: 1 pengő — A 40 oldalas zenepartitúra ára: 5 pengő — Az előadás joga 5 szöveggönyv és 1 zenepartitúra vételével szerezhető meg.

Ez a kitűnően megírt szindarab Szent Imre életét tárgyalja, és ebben a tekintetben a legjobbak közül való. Könnyen előadhatóságát fokozza az a körülmény, hogy szereplői egytől-egyig 12-18 éves fiúk. Szent Imre életének legszebb epizódjai jelennek meg előttünk. Az első felvonásban a még gyermek Imrét látjuk, akinek nemes szíven hódolattal csüngnek kis pajtásai. A második felvonás színhelye a veszprémi szerzetesek egy szerény cellája, ahol Imre örök tisztaságot fogad a Szent Szűznek. A harmadik felvonás Imre halála után játszódik le. Szent Imre megjelenik szent apjának és megmutatja az utat, amelyen a magyar ifjúságnak mindenkor haladnia kell. A darab hatását fokozza szép kísérőzenéje.

FÉRFISZÍNPAD

A MI SZINHÁZUNK
LXX.

SZALÉZI MŰVEK KIADÁSA, RÁKOSPALOTA
1 9 3 0

A SZERELMES SUSZTER

BOHÓZAT 1 FELVONÁSBAN

FORDITOTTA

SÁNTHA ISTVÁN

DON BOSCO NYOMDA, RÁKOSPALOTA

S Z E M É L Y E K :

TALPAS TÁDÉ, majsztram uram
KROPACSEK ADOLÁR, cipészsegéd
MISI, suszterinas
VISZOKAY MENYHÉRT, terménykereskedő
NYAFÁK ALAJOS, modern költő
báró BODZAY
LEVÉLHORDÓ

TÖRTÉNIK: Pesten. IDŐ: jelenkor.

*Szin: Talpas majsztram suszterműhelye. Bejárat közép-
pen, jobbról és balról. Hátul, a baloldalon munkás-
szekrény. Jobbról, elől a teljesen felszerelt cipézasztal,
körültötte három suszterszék. Balra, elől asztal székek-
kel. A hátsó fal jobb oldalán kalitka éneklő madárral,
vagy gerlicével. Egyebekben tetszés szerint.*

Az előadás joga 5 példány megvé-
telével szereshető meg a
Szalézi Művek Köz-
pontjánál, Rá-
kospalota.

1. J E L E N E T

MISI és ADOLÁR.

(*A suszterasztalnál ülnek, énekelve dolgoznak*).
EGYÜTT („Édesanyám is volt nékem“ dallamára). —

Szerencsétlen az az anya,
Kinek fia csizmadia ; —
Mert nem tudni, mely órába
Esik a csirizes tálba.

Megmondtam édesanyámnak,
Ne adjon csizmadiának ; —
Mert nem tudni, mely órába
Esem a csirizes tálba.

MISI (*az asztalra dobja a szerszámot*). — Te, Adolár !

Ugy-e, a hangod miatt nem mész az emķir operába ? Hát ez is éneklés ? Pittyedten lóg félig tátott szájjal az ajka, mint a majsztramnak, ha jól bekávézott, s a széken elnyúlva, jókat hortyogva szundizik.

ADOLÁR (*szomorúan*). — Jaj, Misikém, ne járjon annyit szép pampulád. Olyan bután, zagyván beszélsz, mint a mai kor dadaista, vagy futurista költői . . . Ha az embernek olyan peches az élete, mint

egy bélistás köztisztviselőnek, — szóval, hogy ne is mondjam — *(elérzékenyülten)*, letörlődik a mosoly halovány orcájáról . . .

MISI *(ingerkedve)*. — Talán a Zsuzsika édes csúnyán nézett a segéd úrra ?

ADOLÁR. — Hallgass! Mert kicserzem a bőröd!

MISI. — Ne fáradj! Bíz csak azt a majsztram uramra. Elvégzi azt ő is, tapintatosan. Na igen, utána tapogatom, van-e még hely, ahonnan nem jött le a glazúr. De hát azért ne csüggedj, a Zsuzsi hön lán-golva ég személyed után.

ADOLÁR *(reményvel)*. — Azt hiszed, Misi ?

MISI. — Hiszem ? Tudom ! És amit én állítok, én, a rajztanár, az bizonyos.

ADOLÁR. — És az új szobaúr ?

MISI. — Az a hüle rímember, a költő úr ? *(utánozva szaval)*.

„ A füst feketén gomolyg, a szívem fáj,
S a falon a fogkefe mélán megindul.
A hold könnyez, — új meglátások,
Ne mondd, tudom, — ebből ennyi is sok ;
De a betűcske fekete, — a papír szenvede,
S az alanyi költő, — kérem ez így van,
Töpörtyűzik stanicléből a síkban, —
S mint árny mozog,
Mert pénze sohase sok.
De hallga, — oh !
Egy hang, — egy töf-tőf,
Aki ezt beveszi, — dőf-dőf,
Jaj, jaj ! — Már vége !

(kis szünet után). Na !? Ilyen hüleségekkel akar

halhatatlanná lenni? Különbén lehet, hogy az is lesz, mert koplalni már egészen jól tud.

ADOLÁR. — De mégis, olyan átszellemülten néz mindig rá. S tudod, a lányoknak az imponál, ha olyan zagyvaságokat mondanak nekik, amiket meg sem értenek.

MISI. — Na ja! Mert nem akarják elárulni, hogy tyúkeszük van, hát csak forgatják a szemüket és vihognak. Adolár, csak kurázi!

ADOLÁR. — Te, majd meglátod, hogy kár a benzinért.

MISI. — Barátom! Te már segéd vagy! Verd ki a fejedből ezt a gyáva gondolatot, és épp ezért gyere velem a moziba. Klassz darabot adnak. Majd a harmadik hely utolsó sorába megyünk. A multkor olyan jó esetem volt... úgy röhögtem...

ADOLÁR. — Hogy volt?

MISI. — Kezdem azon, hogy pénzem nem volt, hát belógtam. A jegyszedő úgy nézett rám, mintha nem volna jegyem...

ADOLÁR. — Na, és mit csináltál?

MISI (*nevetve*). — Hát én meg úgy néztem rá, mintha volna jegyem...

MINDKETTEN (*kacagnak*).

MISI. — Az egyik szomszédom megsértett. Azt kérdezte, nem a fia vagyok-e Talpas majsztramnak, hogy úgy hasonlítok rá.

ADOLÁR. — Nem kérted ki magadnak?

MISI. — Nem mertem, mert sokkal erősebb volt, mint én...

2. J E L E N E T

ADOLÁR, MISI, TALPAS.

TALPAS (*balról be*).MISI (*élénken tovább beszél*). — ... de amellet olyan gorombának is nézett ki, mint a majszter, s olyan buta pofája volt, mint a gazdának.TALPAS (*némán figyel*).

ADOLÁR. — A te gazdád!

MISI. — A tied! (*nevetve*). Épp olyan buta pofázmánya volt mint az övé.

ADOLÁR. — Az nem lehet, két olyan buta pofa nincs is Pest-Budába!

MISI. — Én is csodálkoztam, de azért így van. Ilyen pofát barátom! Kicsi pislogó szeme volt ennek is, mint a miskolci kocsonyában a békának. Mikor ránéztem, röhöghetnékem volt, mintha a mestert, vagy egy csúf majmot láttam volna... (*kacag, és térdét verve hajlong*) hahaha... akár a Talpas majszt-ram...ADOLÁR (*szintén nevet*). — Igazán?TALPAS (*mögéjük lopózik és ütésre emeli a kezét*).

MISI. — Ja, de mafla pofája volt...

TALPAS. — ... mint a mesternek. Mi? (*képen teremti Misit*).MISI (*felordít*). — Au!TALPAS. — Majd adok én neked, majd ellátom a bajod te csirkefogó. Igen, majd máskor is kapsz potyajegyvet a moziba, majd úgy! (*pofleves. Kis szünet*). Elvitted a báró csizmáját?

MISI (*bágyadtan*). — Igenis.

TALPAS. — S mit mondott?

MISI (*huncutul*). — Hogy szívélyes üdvözlét küldi a Zsuzsikának és majd személyesen eljön.

ADOLÁR (*izgatottan félre*). — Összetöröm méltóságos csontjait!

TALPAS (*nem hallja Adolárt*). — Úgy? Ennek a csontkollekciónak is egyszer, — csak úgy alkalmilag — megmondom a véleményemet, nyomatékosan. Ott, ahol nem fészkel az agy (*rúgó mozdulatot tesz*). De pénzt nem küldött! Még csak az kellene, hogy az unokahúgom fejét elcsavarja egy ilyen minta érték nélkül! (*kiveszi és nézegeti a bugyellárisát*). Hej de sok baj van ezzel a vacak pénzzel. Azt hiszi az ember, van pénze, vásárolni akar valamit és kisül, hogy jóformán semmije sincs . . . Utána kell nézni, hogy ettől a méltóságos ödöngőtől legalább annyi pénzt bevasaljak, hogy ezért az oduért a laktórt kifizethessem.

MISI. — Akkor a mester művész lesz!

3. J E L E N E T

Előbbiek és NYAFÁK.

NYAFÁK (*középen be. Modern alanyi költő, nagy hajzattal. Feltűnő, de viseltes ruha van rajta. Ütöttkopott, de poros és tépett nagy babérmagló lóg a karján*).

„Üdv néktek, üdv jó emberek,
Itt vagyok im most köztetek,

Mert úgy érzem nem gondolok
Itt a földi zavarokra . . ."

(karjait széttárva a távolba néz).

MISI. — De most meg van zavarodva! *(a homloka előtt rázva kezét, a bolondságot jelzi).*

TALPAS *(fejét bólogatva).* — Hiszen, ha kifizetné a hónapos szobáért a bért, akkor osztán, karattyolhatna felőlem, amit akar *(Nyafákhoz).* Mondja csak Nyafka úr . . .

NYAFÁK. — Nyafák kérem. Nyafák Alajos költő.

TALPAS *(atyailag).* — Tőlem bölgőmajomnak is hívhatják, s lehet miattani koplalóművész is, — de hogy állunk a „gubával?” *(három ujját összedörzsölve a pénzt jelzi).*

NYAFÁK *(teátrálisan).*

„A hitvány pénz, amely után sóvárog Ön?
Üdvöt talán csak az ad itt e földön?”

TALPAS. — És igen! — Hát mert maga a koplalástól boldog, s a levegőből él, azt hiszi, hogy a magamfajta ember . . .

NYAFÁK *(lelkésülten).*

„Mily szép és mily andalító,
Szívet-lelket felvidító
Elrúgni a profán gondot,
S érezni a Múza-csókot.”

TALPAS. — Lári-fári! Könnyű magának, se kutyája, se macskája, de nekem egy számos tagból álló családot kell eltartani.

NYAFÁK. — Ez az élet jajja kedves lábtyűművész úr.
De nem csak kenyérrel él az ember.

TALPAS. — Nem, ez már igaz. Lehet mellette egy kis husika is. Épp ezért igen kedves volna, ha adna már . . .

NYAFÁK. — Szellemi táplálékot kedves mester, szellemi táplálékot. Tudom, hogy nélkülozi, tehát majd megajándékozom Múzsám szülöttivel. Elhozom őket, otthagytam a régi szállásomon.

TALPAS. — Mi az? Gyermekei is vannak? Nem is tudtam, hogy özvegy ember?

NYAFÁK. — Kilenc Múzsza, kedves mester, kilenc bájos hölgy erénye ad életemnek tartalmat *(elragadtatással)*. Thália, Terpszihore, Klió, Uránia . . . *(mint egy alvajáró kitárt karokkal, átszellemülten a közepén el)*.

TALPAS *(fejcsóválva néz utána)*. — Szegény ember, kilenc fehérszemély! Nekem egy is éppen elég!

4. J E L E N E T

TALPAS, ADOLÁR, MISI és a LEVÉLHORDÓ.

LEVÉLHORDÓ *(középen be)*. — Csés jóreggelt, Talpas uram!

TALPAS. — Magának is! Na, mi jót hozott? Remélem nem idézést, mert törvénybe én nem megyek. Én békén hagyok mindenkit, hát engem se zaklassanak . . .

LEVÉLHORDÓ. — Nem, nem! Levelet hoztam, de messziről, nagy utat tett meg ez a levél.

TALPAS. — Mi a manó! Hát ugyan honnan jött?

LEVÉLHORDÓ. — Amerikából.

TALPAS. — A Viszokaj Menyhérttől. Köszönöm!

LEVÉLHORDÓ. — Isten velük! *(el)*.

MISI — Jó napot főlevéltáros úr!

TALPAS *(közben felbontotta a levelet és olvassa)* . . .

— és épp ennek okáért Zsuzsánna leányom születése napjára nálatok leszek. A viszontlátásig üdvözöl a te Viszokay Menyhérted *(kiáltva)*. A manóba! Fiúk! Jön a Menyus Amerikából! Adolár vigyed csak szaporán Zsuzsinak a levelet s mondd meg neki, hogy jön az apja.

ADOLÁR *(örömmel)*. — Hogyne, mester úr!

TALPAS. — Gyün az bizony, ekcprecc! *(hirtelen észbekapva)*. Majd elfelejtettem! Hisz a Menyus hitellelét akarja beváltani. Hová is tettem? *(lázasan forgatja, kutatja zsebeit. Majd a szekrénynek ront, kihajigálja, amit csak benne talál a padlóra. Ruhaneműt, kalapokat, a fiókból leveleket, újságokat stb. Misi fejcsóválva nézi)*.

MISI. — Mester úr! Mester úr! Mi a baj?

TALPAS. — Az istállóját! Te Misi, ha a csirizestálat mégégszer a fiókba rakod, hogy az ember összekeni magát, én is lekenek egyet . . . *(hirtelen)*. De a manóba is, hát hová tettem azt az írást *(gondolkozva)*. — Mondd csak Misi, te nem láttad?

MISI. — Nem én, mester úr.

TALPAS. — Persze, alig két napja, hogy a suszterasztalnál átböngésztem . . . persze, igen *(gondolkozva)* igen, — akkor kuncsaft jött, s begyugtam egy csizmába *(néhány csizmát megnéz s a szoba egyik szegletébe hajigálja őket)*. Misi keresd, én már nem érek rá, fel kell vennem az ünneplőrokkomat *(jobbra el)*.

5. J E L E N E T

MISI, ADOLÁR, majd TALPAS.

ADOLÁR (*mialatt Misi a lábbelik közt turkál, balról be*). — Ilyen mázlit barátom! Ez szerencse!

MISI. — Mi? Mit mereszted úgy a szemed, Adolár?

ADOLÁR. — Hogy örült, barátom! Ha megjön a fater, tisztázom a helyzetet.

MISI. — Az helyes. Legalább az ipsét lerázod.

ADOLÁR. — Mondd csak, mit beszéltél te az előbb a báróról? Miféle alak az?

MISI. — Nyugodt lehetsz komám! A Zsuzsánál konkurálhatsz azzal a vén diótörővel. Az egy közönséges niemand!

ADOLÁR. — Csak elcsíphetném . . . Ó Zsuzsanna . . .

MISI. — Nem, nem, hagyd csak Adolár azt a hangosan beszélőt, hisz Zsuzsi is fütyül rá. Járj olykép el, mint a finom urak, tudod, hogy az igen hatásos a leányokná!

ADOLÁR. — Hogyan csináljam azt?

MISI (*folytonos hajlongások közepette*). — Kedves nagysádkém, szabadna születésnapjára talán néhány szál virággal, alázatos tisztelettel, érzelmeimnek kifejezést adni . . .

ADOLÁR (*mélán, de öröme!*). — Igen, igen. Igazad van Misikém!

MISI. — Csak bátorság Adolár! A báró is így csinálna és azt hiszem, sőt biztosra veszem, hogy eljön megpróbálkozni.

ADOLÁR. — Hogy is néz ki tulajdonképen?

MISI. — Hogyan? Hát hogyan nézhet ki egy ilyen hátramosztító? Már mondtam, mint egy elrettentő példa. Jó madárijesztőnek is . . .

TALPAS (*ünneplőben izgatottan jobbról be*). — Na fiúk, most azonban ideje már, hogy a vasútra menjek, mert itt a hajó érkezésének ideje. Te Misi, takarítsd ki ezt a lukat. Adolár, mára fejrannt (*a középben elrohan*).

MISI. — Na a gazdánk ugyancsak svungba van.

ADOLÁR (*elgondolkodva*). — Mondd, vegyek virágot?

MISI. — Az a legolcsóbb (*jobbra el*).

6. J E L E N E T

ADOLÁR, WISZOKAY, MISI.

WISZOKAY (*a középben be virágcsokorral a kezében. Kedélyes bácsi, 45-50 éves. Kezében lévén cilindere, látszik kopasz feje. Egész megjelenése és ruházata jómódot sejtet*). — Adjon Isten emberek!

ADOLÁR (*magában*). — Ahá, itt van ez a gazember, épp jókor jött a csirkefogó. És virág is van nála . . .

WISZOKAY. — Beszélhetnék a Wiszokay Zsuzsi kisaszonnyal?

ADOLÁR. — Nem! Azt nem lehet!

WISZOKAY. — Miért nem!

ADOLÁR. — Azért!

WISZOKAY. — Már engedje meg!

ADOLÁR. — Nem engedek meg semmit! (*hevesen*).

Adj ide azokat a virágokat!

WISZOKAY. — De mi jut eszébe!?

ADOLÁR. — Majd mindjárt megtudja! *(elveszi a virágokat, s még indulatosabban)*. Ide azokat a virágokat!

WISZOKAY. — De ez erőszak!

ADOLÁR. — Nem szégyenli magát, maga . . . maga napon felejtett töpörtyű . . .

WISZOKAY. — Ez már sok!

ADOLÁR. — Ez magának már sok? Még folytathatom!

WISZOKAY. — Én rögtön a rendőrséghez fordulok . . .

ADOLÁR. — Hát ha nem hordja menten el az irháját, majd a szíjjal ösmertetem meg.

WISZOKAY. — No de ilyet még nem értem meg!

ADOLÁR. — Hát akkor majd most! *(kituszkolja a középén)*.

WISZOKAY. — Még visszajövök, vissza . . . *(el)*.

ADOLÁR. — Na! — Azt hiszem, ezt jól intéztem el . . . és ilyen formán olcsón virághoz is jutottam. Na, most már nem igen tolja ide a profilját a báró úr! MISI *(jobbról füttyülve jön)*.

ADOLÁR. — Te Misi, vigyázz, nem jön-e a gazda? A Zsuzsika lent van a kertben és már virágom is van . . .

MISI. — Anyye, de szép! Hogy meg fog örülni! Szerencse fel, Adolár! *(leül a suszterasztalhoz)*.

ADOLÁR *(balra el)*.

7. J E L E N E T.

WISZOKAY és MISI.

WISZOKAY *(aggodalmasan benéz a középső ajtón,*

majd tétovázva bejön). — Vajjon itt van-e még?... Nincs! Hála Istennek elment!... De mi lett csokrommal?... Csak ne dugtam volna azt a drága arany karkötőt a virágok közé! Meglepetésnek szántam... Mondja, fiatal ember, egyedül van itt?

MISI. — Igen, de a Mester mindjárt itt lesz, csak az állomásra ment.

WISZOKAY (*titokzatosan*). — Mondja csak, kedves jó barátom, nem lakik ebben a házban egy olyan, olyan kissé megzavarodott ember? Itt találkoztam vele az előbb.

MISI. — Ja! Az a félnótás pasas lesz az, aki a hónapos szobát bérlí, a Nyafák Alajos.

WISZOKAY. — Úgy! Hát Nyafáknak hívják. Na jó!... Mindjárt jelentem a rendőrségen (*az ajtóhoz megy*).

MISI. — Hát mit csinált?

WISZOKAY. — Egy értékes ékszert lopott el tőlem.

MISI. — Egy ilyen bitang! A mesternek azért a pár pengő szoba bérért lóg a nyakán. Ezt igazán nem hittem róla, mert különben nyugodt természetű.

WISZOKAY. — Na rendben van, köszönöm. Majd a rendőrség elhúzza a nótáját (*el*).

MISI. — Nagy gazember ez a Nyafák. Na iszen, majd ha a mester ezt meghallja.

8. J E L E N E T.

TALPAS és MISI.

TALPAS (*balról, lélekszakadva jön*). — Nem jött a Menyus, vagy előbb jött... Misi, kitakarítottál?

MISI. — Igenis mester.

TALPAS. — A hitellevelet megtaláltad?

MISL. — Nem, mester.

TALPAS. — Most mit csináljak? A Menyus mikor Amerikába ment, rám bízta a hitellevelet, meg a Zsuzsi lányát. Hát a Zsuzsinak még csak gondját viseltem, de azt a hitellevelet . . .

MISL. — Hát mit ér az, mester?

TALPAS. — Mit? 6000 pengőt, fiam! Ennek ellenében 6000 pengőt vehetne fel a postatakaréknál a Wiszokay. Meg kell, hogy kerüljön. . . . Már jön is a Menyus.

9. J E L E N E T.

Az előbbiek és NYAFÁK.

NYAFÁK (*hána alatt s madzaggal a vállára erősített kézirat kötegekkel a középben be*).

TALPAS. — Nagy ég! — Mi az?

NYAFÁK. — Múzsáim gyermeki (*ihlettel*).

„Kit az érzés megragada, . . .

Nincs éjjele se nappala.“

MISL. — A „Flitox“ mindent kiirt, ajánlom!

NYAFÁK (*megsemmisítően néz Misire*).

„De a költő, a dicső,

Nem hallja, nem ő, . . .

És hátat fordít,

Ha a számár ordít!“

TALPAS. — Misi, terád gondol.

NYAFÁK (*Talpasra néz*).

„Nem néz senkire,
Se kicsit, se nagyon,
Csak azt gondolja
Ilyen egy majom!“ (*jobbra el*).

MISI. — Mester, most magára nézett.

TALPAS. — Megállj te szemtelen kölyök, majd megmutatom neked, hogy a mestered hogyan puhítja a bőrt!

MISI. — Fölösleges, mester uram, azt én már tudom (*igen gyorsan balra eliszkol*).

10. J E L E N E T

TALPAS és WISZOKAY.

TALPAS (*a középben jövő Wiszokayhoz*). — No, csak hogy végre már itt vagy Menyus! — Ilyen öröm a házamnál! — Hát hogy kerülsz ide? — Hogyan utaztál? — De miért nézel olyan ijedten rám? — Ne félj semmit, a lányod egészséges mint a makk és kimondhatatlanul örül jöttödnek (*lesegíti Wiszokay kabátját*).

WISZOKAY. — Tádé! Tádé! — Még most is remegek! — A hajam az égnek áll!

TALPAS. — De hiszen nincs is hajad! (*magában*). Vajon ki szólt ennek az adósságlevélről?

WISZOKAY. — Kérlek, ahogyan a házában engem fogadtak, már valóban sok volt számomra!

TALPAS. — Ugyan? . . . *(csodálkozva)*. Hát bántott téged valaki is az én házamban? — Te már jártál itt?

WISZOKAY. — Igen, alig pár perce, . . . és akkor a Nyafák, az a rettenetes ember kérlek nyakoncsíp s kivág az ajtó elé mint a huszonegyet!

TALPAS. — Lehetetlen! — Hisz ezt ki sem nézem abból a maflából.

WISZOKAY. — Ki s mi az a fickó? Azt hiszem nem beszámítható!

TALPAS. — No de hát azért nem veszedelmes. Csak mindig a kilenc Zsuzsájával van baja. Tányérja, Terpentinjé, Dijó, Mijó, Benginió vagy hogy a csudába is hívja ő ezeket a nőszemélyeket.

WISZOKAY. — Ne tegye be többé a lábát ebbe a házba.

TALPAS. — Nem, nem. Ki kell takarodnia. — Tudod, szerettem volna magamon segíteni, hát kiadtam ennek a gatzickónak a kisszobát, de pénzt nem látok.

WISZOKAY. — No, akkor azt hiszem jól tettem, hogy jelentést tettem a rendőrségen.

TALPAS *(magában)*. — Jaj, az a hitellel!

WISZOKAY. — De mondd csak, mit írtál te nekem a Zsuzsi udvarlójáról, a Kropacsek Adolárról.

TALPAS. — Ja, az Adolár? Jó fiú, derék fickó, csak olyan két balkeze van. Mindenben peche van az Adolárnak.

WISZOKAY. — Peches, hiszen ha tisztességes ember és szereti a Zsuzsit, nem baj.

TALPAS. — Hogy szereti-e? Fülíg szerelmes belé. Nézz csak ide, hogy az imént a kerthen voltam mutatta ezt a műremeket a Zsuzsi. Úgy örülök neki, hogy . . . *(arany karkötőt vesz elő)* S mit gondolsz, kitől kapta?

- WISZOKAY (*csodálkozva*). — Tádé! Hisz ez az én kar-
kötőm. Ezt csak az a gyalázatos Nyafák adhatta neki.
TALPAS. — A Nyafák? — Az lehetetlen! Meg is kér-
dezem tőle. De épp jön is.
WISZOKAY (*felugrik*). — Én látni sem akarom. Semmi
dolgom vele. Én addig lemegyek a kertbe (*balra el*).

11. J E L E N E T

MISI, TALPAS, NYAFÁK, *majd a rendőr.*

NYAFÁK (*jobbról jön, szavalva*).

„Örvendj, láttán a szónoknak.“ . . .

TALPAS. — Akár csak a végrehajtónak.

MISI (*balról jön*).

NYAFÁK. — Enyém a győzelem, a siker, minden.“ . . .

MISI. — De pénze azért soha sincsen!

NYAFÁK. — „Nincs ki nekem ellenálljon,
S győzök mindig a világon!“

TALPAS (*fenyegetően*). — No majd meglátjuk hány
zsákkal telik! Majd adok én neked a Menyust ki-
lökni! No várj!

NYAFÁK. — „Emberek! Minden néma köröttem,
Mint a hulla,
S én állok itt bús egymagamban
Mint a nulla!“

MISI. — Ügylátszik, a kilenc hölgy egy kicsit meg-
ekzeczírozta!

NYAFÁK. — „Szellemem e siralom völgyét
Ó, sejtelmesen lengi át, —
És én nem tudom miért élek,
Miért áll ez a bús világ?”

TALPAS. — Igaz, miért nem temették el porhüvelyed!
RENDŐR (*középen be*). — Jónapot, Talpas mester
egy papirlapot nyujt át). Lakik egy ilyen nevű úr
magánál?

TALPAS. — Igen, ez az!

NYAFÁK (*ezalatt a közönség felé fordult és távolba révedő
szemmel, se látva, se hallva tovább szaval*). —

„S szellemem oly helyre lel,
Mit eddig nem keresett fel!

TALPAS. — No majd a biztos úr a tested is oda-
segíti.

RENDŐR (*Nyafákhoz*). — Uram! Kövessen az ör-
szobára!

NYAFÁK (*hevesen*). — Hogyan, a hatóság egy prózai
közege akar engem . . .

RENDŐR (*erőtéljesen*). — Jó ember, ne okoskodjon,
mert megvasalom! Előre!

NYAFÁK (*komikusan büszke, felemelt fővel távozik
a rendőrtől követve, miután Talpas előttük a bal
ajtót kitérta*).

MISI (*középen el*).

TALPAS. — Bejöhetsz már Menyus! A koma új lakás-
hoz jutott, még kosztra sincs gondja.

VISZOKAY (*visszajön*). — Tényleg elment.

TALPAS. — El, el! Muszáj volt neki. De Menyuskám

egy kissé kellemetlen hírt is közölnöm kell veled (*magában*). Bár már túlesnék ezen a hitellelél historián (*magával viszi a jobb ajtón Viszokayt*).

12. J E L E N E T

A BÁRÓ, ADOLÁR és MISI.

BÁRÓ (*ötven egynéhány éves. Elegáns, az élnivágó ember típusa. Beszédje mesterkélt. Középen be*). — Jónapot! Jónapot! Éppen egy kis utazásról érkezém, igen, éppen . . .

ADOLÁR (*a báróval egyidejűleg a bal ajtón be*). — Jaj nekem! Hisz ez biztosan a Zsuzsika apja Amerikából! . . . (*meghajolva hangosan*). Ásszolgája uraságnak! Ásszolgája! A . . . a Talpas mester úr pillanatnyilag, éppen most . . .

BÁRÓ. — Pillanatnyilag, éppen most, nincs jelen? Hja úgy? No nem tesz semmit! Sőt több! Részemre így kellemesebb (*a bal ajtót kinyitja*).

ADOLÁR (*mosolyogva*). — A meglepetés így még kedvesebb lesz.

BÁRÓ. — Úgy van fiatal barátom! Igaza van! Igen, egy kis meglepetésről van szó.

ADOLÁR. — Már úgy örül neki.

BÁRÓ. — Nagyszerű! Valami remek! Bizonyosan a kertben lesz (*tartósan kinéz az ajtón*).

ADOLÁR. — Nem óhajtja előbb a kisasszonyt üdvözölni?

BÁRÓ. — Azonnal, azonnal. De kedvesem, tehetne nekem egy kis szívességet. A lakkcipőm az orránál rémesen szorít.

ADOLÁR. — Ha méltóztatna levetni?

BÁRÓ. — Nagyon hálás lennék, ha megszabadítana e kellemetlenségtől.

ADOLÁR *(a műhelyasztalhoz ül)*. — Nagyon szívesen, ezer örömmel. Rögvest rendbehozom.

BÁRÓ. — Igazán nagyon kedves ember.

ADOLÁR *(magában)*. — Az iskoláját! De ismerős ez a csizma . . . Ezen a mester dolgozott *(a báróhoz)*.
Hol szorít a legjobban?

ADOLÁR. — Elöl, a baloldalon, a nagyujjnál *(kitekint balra)*.

ADOLÁR. — Persze! De nem is csoda, hisz itt egy papírcsomó szorult be.

BÁRÓ *(ezalatt a kert felé hajlong s csókokat dobál)*.
— Elragadó!

ADOLÁR. — Már régen tetszik ezt a csizmát viselni?
(gyanakodva figyeli a bárót).

BÁRÓ. — De kérem, tegnap hozta haza az inas.

ADOLÁR. — Alighanem mi ezeket a csizmákat a Bodzay báró úr részére csináltuk.

BÁRÓ. — Hehehehe!

ADOLÁR. — Kérem, — ez így van, ezen nincs mit nevetni.

BÁRÓ. — Hihihih! Hisz én vagyok báró Bodzay *(ismét az ajtó felé fordul)*.

ADOLÁR. — Kicsoda maga? *(fenyegetően feláll)*.

BÁRÓ. — Végezzen már. Sietnem kell.

ADOLÁR. — Meghiszem azt! Majd én kisegítem!

BÁRÓ. — Hogy értsem ezt, mit jelentsen ez?

ADOLÁR. — Táguljon, de izibe!

BÁRÓ. — Megbolondult?

ADOLÁR. — Majd leszoktatom az integetésről!

BÁRÓ. — Ez az ember tisztára megőrült? A csizmát, adja a csizmát!

ADOLÁR. — Ugráljon, mint a szöcske. De gyorsan, mert elkésik *(fenyegetően kihúzza magát)*.

MISI *(balról be)*. — Mi történik itt?

ADOLÁR. — Mondd, látni akarsz, milyen a motor nélküli repülés? *(a báró után megy, ki nagy sietve a közepén eltűnik)*.

13. J E L E N E T

MISI, TALPAS, VISZOKAY és később ADOLÁR.

TALPAS. — Misi, nincs itt az Adolár?

MISI. — Ippег most könnyíti meg a báró úr útját, lefelé a lépcsőkön. Tetszik tudni úgy, hogy ne sokat kelljen neki lépegetni.

TALPAS. — Látod, ilyen ez a fiú. Tudod attól tart, hogy az a vén kecske, a Bodzay báró, szemet vetett a Zsuzsira, s ebben aztán nem ismer tréfát.

VISZOKAY. — Tehát nagyon féltékeny udvarló.

ADOLÁR *(a báró csizmáját fogva)*. — A csizmát nem kapja meg egyhamar ez a mozgó csontváz. Nem adom vissza.

TALPAS *(Adolár felé megy, mialatt Viszokay Misivel beszélget a szín jobb oldalán)*. — Na itt van a legény! *(Adolárhoz)*. No Adolár, beszéltem már a sógorral — és nincs ellenére.

ADOLÁR *(örömmel)*. — Hát lehetséges, mester uram?

TALPAS. — Íme Menyus, bemutatom a jövődöbéli

vödét, Kropacsek Adolárt (*mindkét részről nagy ámulás*).

VISZOKAY (*megdöbbenve*). — Mi! Hát ez a . . . ?

ADOLÁR (*ugyanúgy*). — Nagy ég! Hisz én ezt már kidobtam!

VISZOKAY. — De hiszen ez a Nyafák!

TALPAS. — Na iszen! Adolár, Adolár! Te szerencsétlen flótás, már megest peched volt!

MISI (*kezzeit tördelve*). — Adolár, hát hogyan . . . ?

ADOLÁR. — Pech, Misi! Hiszen mondtam neked, amilyen peches ember vagyok . . . (*kis szünet*).

VISZOKAY (*megsemmisülten egy székbe roskad*). —

Jaj, Tádé! Ez sok, nagyon sok izgalom volt számomra egy nap alatt. Először az a barátságtalan fogadtatás, most meg ezt az urat, mint a Zsuzsim vőlegényét mutatod be nekem.

TALPAS. — Jól nézünk ki! (*a fejét csóváltgatja*). A vő lehajtja jövendő apósát a lépcsőn. Püf neki!

VISZOKAY (*komoran*). — Ráadásul a hitellel is elveszett.

TALPAS. — Csak tudnám, melyik csizmába dugtam ?

ADOLÁR (*felfigyel*). — Egy csizmába? Mesta! Mesta!

Csak egy percre! (*felkapja a báró csizmáját, kiveszi belőle az összegyűrt papírost, megnézi, miután kismitotta, s kiabálva*). Itt van! Ez az!

TALPAS. — Tényleg? Hát lehetséges? (*örömmel átolvassa*). Menyhért, tényleg, megvan a hitellel!

VISZOKAY. — Minő szerencse, megkerült a hitellel!

MISI (*csizmákat dobálva a levegőbe*). — Hip! Hip!

Hurrá!

14. J E L E N E T

Előbbiek és NYAFÁK.

NYAFÁK (*Misi hipjénél belép s vele ordítja*). — Hurrá!

„Megjöttem a policájról,
Zengien dalom boldogságról...”

MISI (*magában*). — Nem mégy el maiom a háztól!?

TALPAS. — Ezt (*Viszokaynak magyarázón*) fogták le.

VISZOKAY. — És én tévesen őt jelentettem fel!?

(*Nyafákhoz*). — Bocsásson meg, uram!

NYAFÁK (*átszellemülve, pátosszal*). —

„Megbocsátám rég a dolgot,
Szümbe haragot nem hordok.
Szívem béke után sóvár...”

TALPAS. — Mit szólsz mindehhez Adolár? (*örömmel
vezeti Adolárt Vizsokayhoz*).

VISZOKAY. — Megbocsátok én is neked (*kezét
nyújtja*), jutalmad is majd elnyered.

NYAFÁK. —

„Nincs az én fejemben bogár,
Boldog vagyok én is most már.”

MISI (*hangosan*). — Mit szólsz mindehhez, Adolár?

FÜGGÖNY.

72. sz. PÜNKÖSDI KIRÁLYSÁG

Vigjáték 1 felvonásban — Fordította Takács Lajos — 10 kisleány szereplő — Idő: jelenkor — Szín: — egyszerű bútorozott szoba — Ára: 1 pengő — Az előadás joga 5 példány vételével szerezhető meg.

Bájos kis gyermek-szindarab. Kislányok „Királyosdit játszanak. Elzát, a kis nagyravágyót megválasztják királynénak. De az újdonsült királynő csakhamar rájön, hogy a királyság sem fenékig tejfel és örömmel hagyja ott a trónt, hogy visszatérjen a régi, jólbevált gyerekjátékokhoz.

73. sz. LILIOMSZÁL

Tündérajáték óvodásoknak — Írta Erdődi Mária — 50 szereplő — Szín: zöld erdő — Ára 1 pengő — Az előadás joga 5 példány vételével szerezhető meg.

Rendkívül hatásos mesejáték óvodások részére. Hőse egy kisleány, aki ezer veszélyen keresztül megváltja az elvarázsolt tündért rabságától. Egyszerű, gördülékeny stílusa miatt könnyen tanítható be.

74. sz. MIKSZI ÉS MAKSZI

Tündérajáték óvodásoknak — Írta Erdődi Mária — 20 szereplő — Szín: erdő — Ára: 1 pengő — Az előadás joga 5 példány vételével szerezhető meg.

Fenti mesejáték főleg kisebb iskolások évzáró vagy egyéb ünnepélyén aktuális. Két gyermekről szól, akiket gyerekkori csínytevéseik miatt az „öreg” törpévé varázsol. Megszöknek és bolyongásaik során szülővárosukba érnek, ahol valamikor szorgalmasan járták az óvodát. Az „öreg” ide is utánuk jön, de a kisgyerekek könyörgésére megbocsát a két törpének, akikből újra boldog óvodások lesznek. Az ügyesen megírt mesejátékot sok humoros és kedves jelenet tarkítja.

ÁRA 1 PENGÓ